

ALLAH YOLUNDA SAVAŞIN!*

Es-selâmü aleyküm ve rahmetu'llâhi ve berekâtühû!..

Aziz ve sevgili izleyiciler ve dinleyiciler! Allah'ın selâmı, rahmeti, bereketi üzerinize olsun... Allah cümlelizden razı olsun... Bir takım sebeplerden dolayı bir müddet konuşma yapamadık.

Biz konuşmaya hazırız ama, konuşmanın nakli, ilânı, neşri imkânları yoktu. Şimdi oldu.

a. Savaşa İzin Verilmesi

Bakara Sûre-i Şerîfesi'nin 190. ayet-i kerimesi ve devamını okuyorum, onlar üzerinde olacak sohbetimiz. *Bi'smi'llâhi'r-rahmâni'r-rahîm:*

وَقَاتِلُوا فِي سَبِيلِ اللَّهِ الَّذِينَ يُقَاتِلُونَكُمْ وَلَا
تَعْتَدُوا إِنَّ اللَّهَ لَا يُحِبُّ الْمُعْتَدِينَ

(البقرة: ١٩٠)

(*Ve kâtilû fî sebîli'llâhi'llezîne yuk àtilûneküm ve lâ ta'tedû, inna'llâhe lâ yuhibbü'l-mu'tedîn.*) (Bakara, 2/190)

وَأَقْتُلُوهُمْ حَيْثُ ثَقِفْتُمُوهُمْ وَأَخْرِجُوهُمْ مِنْ
حَيْثُ أَخْرَجُوكُمْ وَالْفِتْنَةُ أَشَدُّ مِنَ الْقَتْلِ

* Bu konuşma; Merhum Dr. Metin Erkaya tarafından, titizlikle çalışılarak metne dönüştürülmüştür. Mekanı Cennet olsun.

وَلَا تُقَاتِلُوهُمْ عِنْدَ الْمَسْجِدِ الْحَرَامِ حَتَّى

يُقَاتِلُوكُمْ فِيهِ فَإِنْ قَاتَلُوكُمْ فَاقْتُلُوهُمْ

كَذَلِكَ جَزَاءُ الْكَافِرِينَ

(البقرة: ١٩١)

(*Va'ktülûhüm haysü sakiftümûhüm ve ahrîcûhüm min haysü ahracûküm ve'l-fitnetü eşeddü mine'l-katl, ve lâ tükâtilûhüm inde'l-mescidi'l-harâmi hattâ yükâtilûküm fîh, fein kâtelûküm fa'ktülûhüm, kezâlike cezâü'l-kâfirîn.* (Bakara, 2/191)

فَإِنْ أَنْتَهُوا فَإِنَّ اللَّهَ غَفُورٌ رَحِيمٌ

(القرة: ١٩٢)

(*Feini'ntehev feinna'llàhe gafûrun rahîm.*)
(Bakara, 2/192) *Sadaka'llàhü'l-azîm.*

Üç ayet-i kerimeyi anlatmayı düşünüyorum. Gerçi ondan sonraki üç ayet-i kerime de, yine aynı konuyla ilgili. Fakat bugünkü sohbet bu üç ayet üzerinde olacak.

Allah-u Teâlâ Hazretleri buyuruyor ki:

(*Ve kâtilû fî sebîli'llàh*) “Allah’ın yolunda çarpışın, kâtâl eyleyin, savaşın! (*Ellezîne yukâtilûneküm*) sizlerle savaşanlara, sizlerle savaş yapanlara siz de mukabele edin, onlarla çarpışın! (*Ve lâ ta'tedû*) Sınırı, ölçüyü aşmayın, ileri gitmeyin; (*inna'llàhe lâ yühibbu'l-*

mu'tedîn.) hiç şüphe yok ki, Allah-u Teâlâ Hazretleri haddi aşanları, ölçüyü kaçıranları, ileri gidenleri sevmez.” (Bakara, 2/190)

Bu ayet-i kerimede Allah-u Teâlâ Hazretleri, müslümanlara cihadı emrediyor. Tabii müslümanlara cihad emreden ayet-i kerimeler sadece bu ayet-i kerimeler değil, daha başka ayet-i kerimeler de var. Savaşma hakkında zaman olarak, bu okuduğumuz 190. ayetten evvel inmiş başka savaş ayetleri de var. Onlardan ilki Ebû Bekr-i Sıddîk RA'ın beyânı vechile, diğer bazı alimlerin de katıldıkları bir görüş olarak Hac Sûresi'nin 39. ayetidir. *Bi'smi'llâhi'r-rahmâni'r-rahîm:*

أُذِنَ لِلَّذِينَ يُقَاتِلُونَ بِأَنَّهُمْ ظَلَمُوا وَأَنَّ اللَّهَ

عَلَىٰ نَصْرِهِمْ لَقَدِيرٌ

(الحج: ٣٩)

(*Üzine li'llezîne yukâtelûne bi-ennehüm zulimû...*) ayet-i kerimesidir. O ayet-i kerimenin tabii, Hac Sûresi'ne vardığımız zaman, sağ olursak, Allah imkân verirse açıklamasını yaparız ama, burada açıklamayı yapmakta büyük fayda var. İlk ayet-i kerime bu:

(*Üzine*) İzin verildi; (*li'llezîne yukâtelûne*) müslümanlardan kendisine kâfirler tarafından savaş açılan kimselere izin verildi, (*bi-ennehüm zulimû*) çünkü zulme uğradılar.

Zulme uğradıkları için, zulme uğramaları sebebiyle, müşrikler tarafından hücum edilen mü'minlere savaş izni verildi." (Hac, 22/39)

Evet, bu çok önemli... İlk savaş ayet-i kerimesi bu.

Peygamber SAS Efendimiz'in peygamberliğini yapma işi nasıl başladı, vahiy nasıl geldi ve Peygamber Efendimiz Allah-u Teâlâ Hazretleri'nin emirlerini insanlara nasıl tebliğ etmeye başladı, biliyorsunuz. Gayet yumuşak, gayet efendice, efendiler efendisi, kibarlar kibarı, güzeller güzeli bir şekilde İslâm'ı anlatmaya başladı. Kâfirler, yâni müşrikler, Mekke'nin müşrikleri de olanca şirretlikleriyle, olanca sertlikleriyle, olanca edepsizlikleriyle müslümanları engellemeye kalktılar. Yâni ne hürriyet, ne edeb, ne akrabalık bağları, ne insaf, ne merhamet...

İşkencelere başladılar, zulme başladılar, kendi dinleri sapık olduğu halde, doğru inanca, hak inanca, birlik, tevhid inancına karşı çıktılar. Şehid ettiler inananları, baskı yaptılar, çeşit çeşit zulümler yaptılar... Müslümanlar sabretti, sabretti, sabretti...

Bu ayeti kerimeleri çok önemlidir diyerek üstüne bastıra bastıra beyan ediyoruz. Bunları niçin söylüyoruz?.. Bir hususun çok kesin olarak bilinmesi lâzım ki, İslâm mazlum olarak doğdu. Yâni zulme mâruz kılındı. İnsan haklarından mahrum edildi. İnanç hürriyeti tanınmak istenmedi müslümanlara... Canlarına kastedildi, mallarına kastedildi, toplum içindeki yaşamlarına, huzurlarına kastedildi.

Önce huzurlarına kastedildi, ondan sonra ibadetlerine kastedildi, ondan sonra canlarına kastedildi.

E o zaman kimse itiraz edemez. (*Üzine*) “İzin verildi. (*Li’llezîne yukàtelûne*) Kendilerine böyle savaş açılan mazlum müslümanlara izin verildi. (*Bi-ennehüm zulimû*) Çünkü zulme uğramışlardı, zulme uğradıkları için onların da kendilerini savunmalarına izin verildi.”

Yâni İslâm’ın çıkışını, Peygamber Efendimiz’in davranışını ve bu ayet-i kerimelerin sırasını ve gelişini çok çok dikkatle takip etmek lâzım; haksızlık yapmamak için, iftira atmamak için, yalan yanlış konuşmamak için...

Mazlum olarak davranıyorlar, mâsum olarak davranıyorlar, hakkı söylüyorlar:

“—Putu tapmayın! Bu putlara tapmak yanlıştır. Bunları ellerinizle yapıyorsunuz. Şirk, küfür doğru değildir. Yeri göğü yaratan, alemleri yaratan Allah-u Teâlâ Hazretleri’ne ibadet ediniz!” diyorlar.

Haklı, son derece doğru bir şeyi söylüyor Peygamber Efendimiz ve ona inanan müslümanlar. Çok güzel söylüyorlar. Allah şefaathlerine erdirsin...

Böyle söyleyenler dünyanın her yerinde, her zaman ağızlarına sağlık, vücutlarına afiyet; sağ olsunlar, var olsunlar, çok doğru söylüyorlar. Niye haça, puta, taşa, ağaca, yalan yanlış şeylere tapılıyor?.. Bizi yaratan Allah, bizi rızıklandıran Allah, yerin göğün sahibi Allah...

Yağmuru indiren, bitkileri büyüten, meyveleri bahşeden, nimetleri ihsan eden Allah...

Allah'a tapmıyor insanlar. Birilerinin uydurdukları, yalan dolan, uyduruk kaydırık şeylere tapılıyor. Elbette söylenecek. Yâni bir bilim adamı olarak dünyanın her yerinde, her zaman, haksızlığı gören dürüst bir insanın; yâni haktan yana olan, doğruyu arayan, doğruyu söylemek isteyen, doğru yaşamak isteyen herkesin yapacağı en tabii şey;

“—Kardeşim bu yanlıştır, öyle yapmayın, doğru yapın!” demektir.

Hattâ, bu bir vatandaşlık görevidir. Şimdiki modern toplumlarda da, çağdaş toplumlarda da vatandaşlık görevidir. Yâni, yapılan haksızlıkla ilgilenmemek, onu düzeltmeye çalışmamak toplumu bozar, toplumu yıkar. Onun için ilgilenecek.

“—Kardeşim, bunu yanlış yapıyorsun; yapma! Parktan o çiçeği kopartma, çimenlerin üstüne basma kardeşim! Evet, bekçi yok ama, ben söylüyorum sana; yapma, yazık... Bu çiçek orada dursun. Kopardığın zaman, herkes koparırsa çiçek kalmaz...” diyecek.

Veyahut birisi tükürdü;

“—Tükürme kardeşim!..” diyecek.

Yâni, haksızlığı söylemek, hakkı desteklemek... Bütün medenî, çağdaş, münevver insanların yapması gereken bir şey. Haksızlığa karşı çıkmak, hakkı desteklemek.

Kâfirler öyle yapmadılar, müşrikler öyle yapmadılar. Elllerinde imkân var diye, karşılarındaki köle diye, mazlum diye, mağdur diye, yönetim ellerinde değil diye, Mekke'nin idaresi kendilerinde diye baskı yaptılar. Bu baskı, dünyanın hiç bir yerinde hiç bir zaman ileriye kadar iyi sonuç vermez. Bir müddet bir sonuç verir, sonra geri teper. Haksızlık, yanlış hesap Bağdat'tan döner.

Tabii, müslümanlar o kadar mağdur oldular ki... Bildiğiniz şeyler. Ama neden anlatıyorum, savaş emrinin verilmesinin merhalelerini, adımlarını, merdivenlerini, kademelerini herkes bilsin diye anlatıyorum. Çünkü iftiracılar var. İslâm'a iftira atanlar, yalan söyleyenler var. O bilinsin diye bunu belirtmek zorundayım.

Mazlum olarak başladı, kibar olarak başladı, hakkı söylemek olarak başladı. Karşı taraf da zulmetti. Zulmedince; zulüm o kadar ilerledi ki, ölümler olmaya başladı; işkenceler ve işkenceden dolayı şehid olmalar, şehid edilmeler başladı. Sahipsiz diye, himayesiz diye bir takım mazlum insanların şehid edilmesine, yâni öldürülmesine kadar vardı.

Hatta Peygamber Efendimiz'i hedef aldılar, onu öldürmeye karar verdiler. Öldürmenin şeklini düşündüler, evini muhasara ettiler. Cenâb-ı Hak Rasûlünü korudu ve Mekke'den, o muhasara edenlerin arasından, evinin etrafında nöbet bekleyen, o gece saldıracak olan insanların arasından Allah göstermeden çıkarttı onu.

Sonunda hicret etti başka bir diyara. Başka bir diyara gittiği halde, orada da rahat vermediler. Oraya da ordu sevk ettiler.

Habeşistan'a gitti müslümanlar Mekke'de çok tazyik görünce. Bunları hiç unutmamak lâzım ve bunları herkese anlatmamız lâzım! Mekke'nin müşrik idaresi Habeşistan'a elçiler gönderdi:

“—Ey Habeş kralı bu senin yanına gelenleri himaye etme. Bunlar senin dinine de dil uzatıyorlar...” filân diye güya kurnazlık yaptılar. Yâni, Habeş imparatoru hristiyan ya, “Bak bunlar da, sana sığınan bu kişiler, senin dinini de tenkit ediyor.” dediler.

Ne diyor?.. “Hazret-i İsâ Allah'ın peygamberidir, mübarek bir insandır, kuludur. Meryem Aleyhe's-selâm Allah'ın bir kuludur, Allah'ın mübarek, sâliha bir kuludur, cennetlik bir hatundur. Masumdur, tertemizdir, pâktir.” diyor. Bu iftira olur mu?.. Hakikati söylüyor.

Habeş imparatorunu kışkırtmaya çalıştılar. “Vay siz Hazret-i İsâ'yı tanrı tanımıyor musunuz?.. Hazret-i Meryem'i tanrının annesi olarak tanımıyor musunuz?.. Çıkın ülkemden!..” diyecek sandılar.

O da dinledi, hak verdi ve müslüman oldu. Peygamber SAS Efendimiz'in sözlerinin haklı olduğunu söyledi. Oradaki müslümanların ifadelerini dinledikten sonra, aynen onlara katıldığını söyledi. Kureyş müşriklerinin hediyelerini iade etti, “İstemiyorum sizin hediyenizi!” dedi. “Bana sığınanları, bu mübarek insanları ben iade etmem.” dedi, “Ülkemde otursunlar.” dedi.

Ama biz olaya hangi noktadan bakıyoruz: Kureyş, terk-i diyar etmiş, göçmüş insanları bile gittikleri yerde rahatsız etmeye çalışıyor, tâciz etmeye çalışıyor. Yâni kendi yerinde, kendi yurdunda, kendi ata yurdunda rahat yaşamasına izin vermiyor; bir zulüm... Hicret ediyorlar mazlumlar, mâsumlar. Gittikleri yerde de rahat ettirmek istemiyor; kat kat zulüm, katmerli zulüm...

Tabii böyle olunca, ondan sonra da bir de öldürme vs. olayları olup, iş oraya dayanınca; cümle cihan halkı elini vicdanına koyar, kabul eder ki, bu kadar olduktan sonra elbette zalime bir dur demek lâzım!..

(*Üzine li'llezîne yukâtilûne bi-ennehüm zulimû*) “Zulme uğradıkları için, kendileriyle savaşılan bu mâsum ve mazlum ve temiz, tertemiz mü'minlere kendilerini savunma hakkı, savaşma hakkı verildi.” deniliyor, Hac Sûresi'nde, bu konuda ilk inen ayet-i kerime bu.

Tabii, Kur'an-ı Kerim'i anlatırken size söyledim; Kur'an-ı Kerim'deki ayetlerin sırası Fatiha'dan başlayıp, Bakara'dan başlayıp *Kul eüzü bi-rabbi'n-nâs*'la biten sıra tarihî sıra değil. Yâni, baş tarafta gelen, Bakara Sûresi'nde gelen ayetlerin çoğu en son inen ayetlerdir. En son cüzlerdeki ayetler de, ilk önce inen ayetlerdir. Hatta mübarek Nur Dağı'nda, Hıra Mağarası'nda inen beş ayetin içinde bulunduğu Ikra' Sûresi otuzuncu cüzdedir. Yâni, Kur'an-ı Kerim'in en sonundadır. Bunları böyle bilmek lâzım!

Şimdi burada 190. ayet-i kerimede, (Ve kàtilû) buyruluyor. Nereden sonra (Ve kàtilû)?.. Ve ile, ve bağlacı ile Kur'an-ı Kerim meseleyi nereye bağlıyor?.. Bir önceki dersimizi hatırlayalım:

يَسْأَلُونَكَ عَنِ الْأَهْلِ قُلْ هِيَ مَوَاقِيتُ لِلنَّاسِ
وَالْحَجِّ وَلَيْسَ الْبِرُّ بِأَنْ تَأْتُوا الْبُيُوتَ مِنْ
ظُهُورِهَا وَلَكِنَّ الْبِرَّ مَنِ اتَّقَى وَأْتُوا الْبُيُوتَ
مِنْ أَبْوَابِهَا وَاتَّقُوا اللَّهَ لَعَلَّكُمْ تُفْلِحُونَ

(البقرة: ١٨٩)

(Yes'elûneke ani'l-ehilleh) “Ey Rasûlüm, sana hilâlin şekillerini, hilâlleri soruyorlar. Ay bir küçük oluyor, bir büyük oluyor, biraz daha büyük oluyor, dolunay oluyor, azalıyor, görünmüyor, yeniden görünüyor... Sana onu soruyorlar ey Rasûlüm! (Kul hiye mevâkitü li'n-nâs) De ki: İnsanlar için vakitlerdir bunlar, (ve'l-hac) ve hac için bir vakittir.

(Ve leyse'l-birrü bi-en te'tü'l-büyûte min zuhûrihâ) Ama, böyle seyahate çıktıktan sonra olmayıp geri döndüğü zaman, evin kapısından girmeyip arkasından, tepesinden girmek takvâ değildir. (Ve lâkinne'l-birra meni'ttekà) Takvâ, Allah'tan korkmaktır. Birrü ü takvâ sahibi insan günahlardan sakınan kimsedir. (Ve'tü'l-büyûte min ebvâbihâ) Evlere kapısından giriniz, öyle ters işler yapmayın. (Ve'tteku'llâhe lealleküm tüflihûn)

Ve Allah'tan korkun ki, felâh bulasınız.” (Bakara, 2/189) ayet-i kerimesinin arkasından savaş ayeti geliyor.

(*Ve kâtilû fî sebîli'llâh*) “Allah yolunda cihad ediniz.” Kimlerle?.. (*Ellezîne yukâtilûneküm*) Sizinle çarpışanlarla, mukâtele edenlerle.”

Mukâtele, *katele* kökünden geliyor; karşılıklı çarpışmak demek. *Katele* öldürmek demek. Öldürene *kâtil* diyoruz, Türkçe'de de kullanılıyor. *Kâtele-yukâtilu-mukâteleten* de karşılıklı öldürüşmek demek, savaşmak demek, öldürmek için çarpışmak demek. (*Kâtilû*) “Ey müslümanlar siz öldürmek kasdıyla çarpışın, (*fî sebîli'llâh*) Allah yolunda, Allah rızası için... (*Ellezîne yukâtilûneküm*) Sizlerle çarpışan kimselerle çarpışın!”

Ebette, karşı taraf öldürmek kasdıyla gelince, Allah-u Teâlâ Hazretleri bunlara: “Siz elinizi, kolunuzu aşağı indirin, onlar sizi kırıp geçirsinler!” demiyor; “Siz de o zaman Allah yolunda çarpışın!” diyor.

Çarpışma neden olacak? Ne vaadiyle, hangi yolda olacak?.. *Fî sebîli'llâh*, Allah yolunda olacak. Çünkü mü'min Allah yolundadır, iman etmiştir, o yola girmiştir. Elbette o yolunun icabı olan ibadetleri yapacak, yaşamını müslümanca yapacak, müslümanca yaşayacak. Ötekisi de onu İslâm'dan ayırmaya çalışıyor, dinden döndürmeye çalışıyor... Dönmediğini anlayınca işkence edip öldürüyor... “O zaman sizinle böyle çarpışan, savaşanlarla siz de savaşın!” buyruluyor.

Çok güzel ve çok yerinde bir emir... Eğer İslâm'da böyle bir emir olmasaydı, doğru olmazdı. Cenâb-ı Hak her şeyi yerli yerinde yapmıştır.

“—Efendim işte biz duyuyoruz ki, bazı dinlerde çarpışmak yokmuş...”

Hangi dinmiş o?.. Hristiyanlık mı? Hristiyanlarda çarpışma yok da, onun için mi Haçlı Seferleri yaptılar? Kaç tane haçlı seferi yaptılar tarihte, sayısını Allah bilir. Bir Haçlı Seferi adıyla yapılan seferler var, bir de haçlı ruhuyla yapılan savaşlar var. Bosna Hersek'teki yüz binlerce insanı öldürmek, o da bir Haçlı Seferi Yirminci Yüzyıl'da... Yâni sayıya dahil olmayan yeni bir şey.

Ruslar da Çeçenleri öldürürken aynı mantığı taşıyorlar:

“—Biz hizmet ediyoruz!” diyorlar.

Sırp da müslümanları öldürürken Avrupalılara diyorlar ki:

“—Biz hizmet ediyoruz, sizi koruyoruz. Yoksa bu Müslümanlık Avrupa'ya yayılacak.” diyorlar.

Hani fikir hürriyeti, hani medenî haklar, hani insan hakları?.. Hani vicdanından, inancından dolayı hiç kimse kınanmazdı, baskı altına alınmazdı!.. Yâni, onlar kendi ülkelerinde bir denge kurmuşlar tarihteki kavgalardan sonra, protestanlar, katolikler vs.ler... Tamam, kendilerine hürriyet var; ama ondan sonra, başka dine hürriyet yok. Öyle şey olur mu?..

Yâni hâlâ oluyor. Olmaması lâzım ama, oluyor. O zaman tabii, savaş emri de olacak.

Ama yine bir güzel şey daha var. Buradaki güzelliklerin bir tanesi:

(*Ellezîne yukàtilûneküm*) “Sizinle savaşanlarla, siz de savaşın!” Yâni kaçmayın, susmayın, sinmeyin, esarete razı olmayın; veyahut dininizi değiştirmeye, veyahut dininizi bırakmaya kalkmayın; mert olun, medenî cesaret sahibi olun, mertçe çarpışın!..

Ne kadar güzel! Ne kadar çağlar üstü, ne kadar medenîlerin medenîsi bir davranış!..

b. Savaşta Ölçüyü Kaçırmayın!

Sonra bir güzellik daha:

(*Ve lâ ta’tedû*) “Ve ölçüyü kaçırmanın, sınırı aşmayın, i’tidâ etmeyin!” *l’tidâ* ne demek?.. Bir şeyden öteye gitmek demek... Yâni, çizgiden öteye gitmek, taşmak demek. Yâni, “Taşkınlık yapmayın, daha öteye gitmeyin! (*Inna’llàhe lâ yuhibbü’l-mu’tedîn*) Hiç şüphe yok ki, Allah taşkınlık yapan, ileri giden, ölçüyü kaçıranları sevmez.”

Şimdi bu ölçüyü kaçırmak acaba nasıl bir şey? Yâni, “Çarpışın ama, çarpışırken ölçüyü kaçırmanın! Allah ölçüyü kaçıranları, aşırı gidenleri haddi aşanları sevmez. Sınırı geçenleri sevmez.” Bu ne demek?.. Bu şu demek: Yâni, “Savaşırken bile insaniyet ve medeniyeti elden bırakmayın!” demek.

Sahîh-i Müslim'de Büreyde RA'dan rivayet ediliyor ki, Peygamber SAS Efendimiz ordularını müşriklere karşı gönderirken, tertip ettiği müslüman birlikleri gönderirken şöyle buyururdu:¹

أَغْزُوا فِي سَبِيلِ اللَّهِ قَاتِلُوا مَنْ كَفَرَ بِاللَّهِ
اغْزُوا وَلَا تَغْلُوا وَلَا تَغْدِرُوا وَلَا تُمَثِّلُوا
وَلَا تَقْتُلُوا وَلِيدًا وَلَا أَصْحَابَ الصَّوَامِعِ

(م. د. ه. ح. م. در. ح. ب. ط. س. ع. عب. ش. عن بريدة)

¹ Müslim, *Sahîh*, c.III, s.1356, *Cihâd* 32/2, no:1731; Ebû Dâvud, *Sünen*, c.II, s.44, *Cihâd* 9/90, no:2613; Tirmizî, *Sünen*, c.IV, s.22, no:1408; İbn-i Mâce, *Sünen*, c.II, s.953, no:2858; Ahmed ibn-i Hanbel, *Müsned*, c.V, s.358, no:23080; Dârimî, *Sünen*, c.II, s.284, no:2439; İbn-i Hibbân, *Sahîh*, c.XI, s.42, no:4739; Taberânî, *Mu'cemü'l-Evsat*, c.I, s.48, no:135; Ebû Ya'lâ, *Müsned*, c.III, s.6, no:1413; Abdü'r- Rezzâk, *Musanef*, c.V, s.218, no:9428; İbn-i Ebî Şeybe, *Musanef*, c.VI, s.461, no:32923; Beyhakî, *Sünenü'l-Kübrâ*, c.IX, s.49, no:17728; Neseî, *Sünenü'l-Kübrâ*, c.V, s.172, no:8586; Buhârî, *Târih-i Kebîr*, c.VI, s.224, no:2235; Hatîb-i Bağdâdî, *Târih-i Bağdad*, c.IV, s.296, no:2065; İbn-i Asâkir, *Târih-i Dimaşk*, c.LXV, no:281; Temmâmü'r-Râzî, *el-Fevâid*, c.II, s.66, no:1159; Büreyde RA'dan.

Ahmed ibn-i Hanbel, *Müsned*, c.IV, s.240, no:18122; Taberânî, *Mu'cemü'l- Kebîr*, c.VIII, s.70, no:7397; Şeybânî, *el-Âhâd ve'l-Mesânî*, c.IV, s.416, no:2467; Hatîb-i Bağdâdî, *Târih-i Bağdad*, c.VI, s.377, no:3411; Ziyâü'l-Makdîsî, *el- Ehâdisü'l-Muhtâre*, c.III, s.199, no:32, 33; Safvan ibn-i Assâl RA'dan.

Taberânî, *Mu'cemü'l-Evsat*, c.IV, s.268, no:4162; İbn-i Adiy, *Kâmil fi'd-Duafâ*, c.I, s.234, no:66; Abdullah ibn-i Abbas RA'dan.

Hâkim, *Müstedrek*, c.IV, s.583, no:8623; Taberânî, *Mu'cemü'l-Evsat*, c.V, s.61, no:4671; İbn-i Asâkir, *Târih-i Dimaşk*, c.XXXII, s.194, no:6655; Abdullah ibn-i Ömer RA'dan.

(*Uğzû fî sebîli'llâh*) “Gazayı Allah yolunda yapın, Allah yolunda gaza eyleyin!”

Tabii savaşmak, savaşanların büyük bir fedâkârlığı demektir.

Hem yorgunluk, sadece düz yorgunluk değil, muazzam bir yorgunluk, çok aşırı bir yorgunluk; hani öldür esiye, bayılasıya bir yorgunluk... Ama onun ötesinde mal gitmesi, hatta canının gitmesi. Canın gitmesi de var. Çok zor bir şey... Bu fedâkârlığa müslüman niçin katlanıyor?.. Hak için katlanıyor, iman için katlanıyor. Doğruluktan yana, doğrudan yana olduğu için katlanıyor. Zulmün karşısında olduğu için katlanıyor.

“Allah yolunda cihad edin, gaza eyleyin! (*Kâtilû men kefera bi'llâh*) Allah’a küfreden, Allah’a kâfir olan, Allah’ı tanımayanlara veyahut yanlış inananlara, inancı bozuk, sapık olanlara saldırın, savaşın!”

(*Uğzû ve lâ tağullû*) “Gaza yapın ama, gulül yapmayın, çalma yapmayın!” *Gulül* ne demek? Ganimet malını çalmak demek... Ganimetten aşırılmak demek, hırsızlık demek... Şimdi biliyorsunuz, müslüman savaştığı zaman düşmanın malını alır. Çünkü çarpışmasaydı. Çarpıştı, o zaman düşmanın malı müslümana ganimet olarak helâldir. Ama ne kadarı helâldir, nasıldır bu iş?..

Toplanan ganimetin beşte biri devletindir, beytü'l-mâl-i müslimînindir. Beşte dördü gazilerin arasında üleştirilir, dağıtılır, verilir hepsine. Bu da onların cihadlarının dünyadaki

maddî karşılığıdır. Kimisi ölmüştür, kimisi yaralanmıştır. Ölen şehid olmuştur, kalan gazi olmuştur. Kimisi de hiç yaralanmamıştır. Ganimetin beşte dördü, bunların arasında parça parça taksim edilir, verilir hepsine.

Şimdi bu ganimet mallarının taksiminden önce, gazinin kendi başına bir yerden bir para, bir mal, bir mücevher, bir şey almaya hakkı yoktur. Her şey bir ölçü içindedir. Yâni bir eve girdi de, orda bilezikleri gördü de, cebine attı da, ondan sonra evi yaktı da, bilmem ne... Hayır! Bütün ganimet malları ordu komutanının önüne, emirin önüne getirilir. Beşte biri, yâni %20'si devletin payı olarak kenara ayrılır. Devlet tabii hizmet müessesesi, elbette vergi alacak. Elbette ona bir şey ayrılması uygun. Çünkü o düzen olmasa o savaş kazanılmaz, elbette olacak. Beşte dördü mücahidler arasında taksim edilir.

Size bir ibretli olayı da anlatayım. Ben okuduğum zaman çok etkilendim: İran tarafında çarpışan ordu düşmanı yeniyor.

Düşmanı yenince ganimetler ayrılıyor. Beşte biri, yâni %20'si devletin, beytü'l-mâl-i müslimînin parası olarak ayrılıyor. Beşte dördü mücahidler arasında tevzi edilecek. Ordu komutanı, birkaç parça kıymetli parçayı da Halife Hazret-i Ömer'e ayırıyor İran'dan. Ama Hazret-i Ömer, savaşa bizzat katılmış mücahid değil, Medine-i Münevvere'de. Ordu İran'a karşı savaş kazanmış, komutan hediyeler hazırlıyor, yâni ganimetten bir şeyler ayırıyor.

İşte şu kadar altın, bu kadar bilezik neyse, neler varsa... İki tane adamını gönderiyor İran'dan Medine'ye. Onlar sevinerek geliyorlar halifenin huzuruna, diyorlar ki: “—Efendim savaşı kazandık. Bir savaş yaptık, kazandık...” Artık neler diyorsa, neler derlerse hayalimizden biz tabii şey yapıyoruz:

“—İşte düşmanı yendik, ganimetler de alındı, devletin parası da ayrıldı. Bunu da emir, komutan bunu da size gönderdi.” deyince, Hazret-i Ömer bir kalkıyor, başlıyor bu ikisini dövmeye, kırbaçla kırbaçlamaya...

“—Derhal toplayın bu getirdiklerinizi!” diyor. Yere saçıldı demek ki. “Derhal toplayın, mücahidler dağılmadan oraya götürün, derhal! Eğer mücahidler dağılmış olursa, bu taksim edilmezse, taksimden geriye kalmış olursa, benden çekeceğiniz var!” diyor.

Döğe döğe onları huzurundan uzaklaştırıyor, geriye gönderiyor. Neden?.. Adaletinden.

İslâm'ın mantığı ne? Mücahidlerin hakkıdır, beşte dördü, yâni %80'i mücahidlerin arasında ayrılacaktı. “Canım o kadar maldan şu kadarı da halifeye ayrılınsın...” demiyor. “Ben savaşmadım, ben burada oturdum. Binâen aleyh bu ganimetten bana ayırmaları doğru değil” diye getirenleri dövüyor. “Siz nasıl ters bir işe alet oluyorsunuz?!” diye kırbaçlıyor. Belki sembolik kırbaçlıyor, belki acıtacak bir şekilde kırbaçlıyor; onu bilmiyoruz ama, tavrı ters... Yâni, “Yapamazsınız bunu!” diyor ve geri gönderiyor. Yâni, İslâm böyle, bunları iyi bilin!..

Bir kere gulül olmayacak. Peygamber Efendimiz öyle emrediyor, yâni çalma olmasın. Eğer ganimet malı taksiminden evvel cebine bir şey ayırırsa, torbasına bir şey koyarsa; o hırsızlık olur, ganimeti çalmış olur. Almaya hakkı yok. Bu bir. Efendimiz böyle buyurmuş: “Gaza yapın ama çalmayın!..”

İkincisi: *(Ve lâ tağdirû)* “Gadir de yapmayın, yâni zulüm de yapmayın! *(Ve lâ tümessilû)* Müsle de yapmayın! Yâni düşmanı öldürürken veya öldürdükten sonra âzâlarını, burnunu, kulağını, dudağını ve sâiresini de kesmeyin!”

Müşrikler bunu yaparlardı. Meselâ, Hazret-i Hamza Efendimiz’i müşrikler Uhud Harbi’nde şehid ettiler. Sonra göğsünü açtılar, ciğerini çıkarıp çiğnediler. Yüzünü gözünü tahrip ettiler, kulağını, burnunu kestiler, tanınmayacak hale getirdiler. Yâni ölmüştü, şehid olmuştu Hazret-i Hamza ama, ondan hıncını alamayıp bunları yaptılar. İslâm’da bu yok! Öyle ölünün âzâsını filân kesmek yok, ölüye işkence yok İslâm’da...

(Ve lâ taktulû velîden) “Çoluk çocuğu öldürmeyin...” Çünkü onlar bizzat savaşmıyor. Babalarının kusuru, büyüklerin kusuru; Küçüklerin bir kabahati yok. Efendimiz öyle yasaklıyor.

(Ve lâ ashàbe’s-savâmi’) “İbadethane, manastır sahibi rahibleri de öldürmeyin!” Çünkü onlar da çarpışmıyor. Adamcağız kendi hâlinde, ibadetiyle meşgul bir ahiret adamı.

“—Müslüman değil?..”

Olsun. Yahudi veya hristiyan veya başka dinden... Ama çarpışmadığı için, onlarla çarpışılmamasını Peygamber SAS Efendimiz askerlerine söylüyor. Ahmed İbn-i Hanbel rivayet etmiş.

Başka neler yapılmaz? Yâni İslâm'da savaşın bile ahlâkı, âdâbı var... Neler yapılmaz, onları başka rivayetlerde görüyoruz. Meselâ ağaçlar kesilmez, ateşe verilmez. Şimdi PKK kızıyor, geliyor bir mezraya, bütün koyunları öldürüyor. İslâm'da böyle şey yok. Yâni hayvanların bir kabahati yok, hayvanlar savaşmıyor. Ağaçları çatır çatır yakmak, harmanları yakmak... İslâm'da böyle şeyler de yok. İşte bu savaşın sınırını aşmaktır. Onun için, (*Ve lâ ta'tedû*) "Haddi aşmayın, Allah haddi aşanları sevmez!" buyruluyor.

Bu hususta, yâni İslâm'ın ve müslümanların nasıl insanları yaşatmak istedikleri, savaşırken bile nasıl iyi davrandıkları, nasıl faziletli davrandıklarına dair pek çok misaller var. Hem kural olarak, savaş ahkâmında bunların olması güzel, hem de uygulama güzel.

Bizim Osmanlı sultanlarının, kendilerine savaşmaya gelen kimselere nasıl asâletli davrandıklarını biliyorsunuz. Hatta bazılarını, "Senibağışladım, memleketine gönderiyorum!" diye, nasıl göndermiş padişahımız:

"—Gidin memleketinize... Size bundan sonra benimle çarpışmayın da demiyorum. İsterseniz, gene ordu toplayın, gene gelin, gene çarpışın; bana bir zafer daha kazandırın!" demiş.

Asâlete bakın! Yâni İslâm'da savaş bir zaruretten oluyor ama, savaşın yapılmasında da bir asalet var.

c. Günümüzdeki Kâfirlerin Zulümleri

Buna karşılık bakın çağımızdaki toplu mezarlara!.. Meselâ, Kıbrıs hadiselerini ben yaşadım da, yâni o günleri biliyorum, çok zulümler yapıldı. Kıbrıs'ı bilmeyenler Bosna olaylarını bilir, Kosova'yı bilir, daha başka yerleri bilir... Şimdi televizyonlardan gözleriyle de görmek imkânına sahipler. Nasıl zavallı masum insanlar, arabalara eşyalarını yüklemişler, çocuklar ağlıyor. Karlı tepelerden aşip, yerlerinden, yurtlarından edilmiş...

Eğer biz de o zihniyete sahip olsaydık, Balkanlar'da bir tek Sırp kalır mıydı yedi asırda?.. Bir tek Sırp kalmazdı. Osmanlı'nın kuvvetli olduğu zamanda, Osmanlı Devleti'nin içinde bir tane yahudi kalır mıydı?.. Yahudiler işte teşekkür ediyorlar, bu geçtiğimiz sene teşekkür ettiler. İspanya'dan Osmanlı kurtarmış kendilerini, kendi ülkesine getirmiş diye, müteşekkirimiz diye, yahudi heyetleri geldiler. Gazeteler de yazdı bunu. Yahudilerle Türkiye halkı biraz daha ısınsın diye, faydası olduğundan, bunu böyle açıkladılar.

Yahudileri İspanya'daki katliamdan kurtardığımız gibi, kendi ülkemizdeki gayr-i müslimleri de koruduk. Ne kiliselerini yaktık, yıktık, ne rahiplerine dokunduk, ne de Rumlara, Ermenilere, Süryânîlere ve sâir herhangi

bir gruba zarar verdik. Ben biliyorum hepsi, Urfa'daki, daha başka yerlerdeki Süryânîlerin kiliseleri, tarihî eserleri bile aynen duruyor. Ta Peygamber Efendimiz zamanından kendilerine verilmiş mektupları bile manastırlarında mahfuz...

Neden?.. Saygı duymuşuz. Peygamber Efendimiz'den başlıyor bu uygulama. Peygamber Efendimiz Medine-i Münevvere'de İslâm'ı tamamen hakim kıldığı halde, yahudiler ve hristiyanlara da hayat hakkı veriyor. Yâni onları sürüp atmıyor. Sonra İslâm ülkelerinde kiliselere ve rahiplere, gayr-i müslimlere dokunulmuyordu. Tarih boyunca dokunulmamış. Varlıkları, yâni

20. Yüzyıl'da var olmaları dokunulmadığının belgesi.

Ama 19. Yüzyıl'da, Osmanlı Balkanlar'dan çekildikten sonra, onlar neler yaptılar! 19. Yüzyıl'ın sonunda Berlin anlaşması başladı, 20. Yüzyıl'da süreç devam etti. Oralarda binlerce cami varken, şu anda %90'ı tahrip edildi, %95'i tahrip edildi, %98'i tahrip edildi.

Bunları ben söylemiyorum. Şimdi bir büyükelçinin kitabını okuyorum burada... *İslâm ve Avrupa* diye bir eser, bir büyükelçi yazmış. O veriyor rakamları. Bu müsamahasızlıkla Yunanistan'da, Bulgaristan'da dine baskılar yapıldı. Geliyor köye askerler:

“—Senin ismin ne?..”

“—Mehmed...”

“—Hayır, senin ismin Mehmed değil, Hristo!..”

“—Yok benim adım Mehmed!” derse, öldürüyorlar.

Yâni korkunç bir baskı... 20. Yüzyıl'da, Jivkof zamanında Bulgaristan'da böyle yapıldı. İşte Makedonya'da, işte Arnavutluk'ta, işte Kosova'da, işte diğer ülkelerdeki manzaralar...

En medenî dediğimiz Avrupa ülkelerinde bile, bazen müslüman bir okul açacak; engelleme... Bir cami açacak; engelleme... Çeşitli yollarla... Yâni, yanlış şeyler ve bizim tarih boyunca asla yapmadığımız şeyler. Biz âlîcenablık göstermişiz; onlar, sözleri başka, davranışları başka. Fiiliyat ortada...

Biliyorsunuz, Sırp lar Bosna'da Avrupa'nın en medenî, en gelişmiş, en güzel kütüphanesini tahrib etmeye kalktılar. Müslümanların Saray-Bosna Kütüphanesi'ni topa tuttular. Pazar yerini topa tuttular ve cenazeyi gömmekte olan, son vazifesini yapan insanlara bomba atıp, onları bombaladılar. Buyurun, işte hadiseler ortada, görüyoruz.

Peygamber Efendimiz'in tavsiyesini de görüyoruz:

“—Ağaçları kesmeyin, otları yakmayın, harmanları yakmayın, çocuklara dokunmayın, rahiplere dokunmayın!” diyor.

Ama rahibler halkların önüne düşüp, Sırbistan'da, bilmem nerede, bilmem nerede müslümanların kadınlarını, çocuklarını, ihtiyarlarını öldürtüyorlar.

Anadolu'da da öyle oldu. Anadolu'da da Yunanlılar saldırdı. Geri çekilirken camileri yakarak, çocukları süngüleyerek, hamile kadınları öldüre öldüre, İzmir'e kadar gittiler. Resimleriyle ortada...

d. Fitne Katilden Daha Kötüdür

Sonra, bundan sonraki yâni 191. ayet-i kerime. Buyuruyor ki Allah-u Teâlâ Hazretleri:

وَأَقْتُلُوهُمْ حَيْثُ ثَقِفْتُمُوهُمْ وَأَخْرِجُوهُمْ مِنْ

حَيْثُ أَخْرَجُوكُمْ وَالْفِتْنَةُ أَشَدُّ مِنَ الْقَتْلِ

وَلَا تُقَاتِلُوهُمْ عِنْدَ الْمَسْجِدِ الْحَرَامِ

حَتَّى يُقَاتِلُوكُمْ فِيهِ فَإِنْ قَاتَلُوكُمْ فَاقْتُلُوهُمْ

كَذَلِكَ جَزَاءُ الْكَافِرِينَ

(البقرة: ١٩١)

(Va'ktülûhüm haysü sakiftümûhüm ve ahricûhüm min haysü ahracûküm ve'l-fitnetü eşeddü mine'l-katl, ve lâ tükâtilûhüm inde'l-mescidi'l-harâmi hattâ yükâtilûküm fîh, fein kâtelûküm fa'ktülûhüm, kezâlike cezâü'l-kâfirîn. (Bakara, 2/191)

(Va'ktülûhüm) “Onları öldürünüz, (haysü sakiftümûhüm) nerede kısıtırsanız...”

Sekıfe-yeskafu; bu Arapların *sakkafe-yüsakkıfu* tef'il babından bir kelimesi var. *Müsakkaf* derler, münevver mânâsına yâni eğitilmiş mânâsına. *Sakıfe*, sıkıştırmak demek. Aslında mızrak yapmak istedikleri kargıyı sıkıştırıp eğri olmasın, doğru olarak kurusun diye, doğrultmak mânâsına; sıkıştırarak, sıkışık tutarak doğrultmak mânâsına geliyor. Yâni, “Nerede sıkıştırırsanız, kısıtırsanız öldürün!” Tabii savaşta, nerede yakalarsanız düşmanı haklamak var.

(*Ve ahricûhüm*) “Onları diyarlarından çıkartınız, (*min haysü ahracûküm*) sizleri çıkardıkları yerden...” Peygamber Efendimiz’i Mekke-i Mükerrreme’den çıkartmışlar mıydı?.. Çıkartmışlardı. Binâen aleyh, siz de onları oradan çıkartma hakkına sahipsiniz.

“—Olur mu, beni evimden yurdundan niye çıkartıyorsunuz?..”

Peki, sen müslümanları niye çıkarttın Mekke’den?.. Ne diye çıkarttın?.. Medine-i Münevvere’ye niye çıkarttın?.. Yâni başka yerlere hicret etmek zorunda kaldılar, ne zahmetler, sıkıntılar çektiler. Mallarına el koydunuz.

(*Min haysü*) Mekân da bildirir, sebep de bildirir. (*Ahricûhüm min haysü ahracûküm*) “Siz onları çıkartınız, çünkü onlar sizi çıkartmışlardı.” mânâsına da gelir, “Sizi çıkarttıkları yerden, siz de onları çıkartın!” mânâsına da gelir. *Min haysü*’nün böyle bir maddî mânâsı vardır, bir de mânevî mânâsı vardır.

Demek ki; sıkıştırdığınız yerde çarpışırsınız, öldürürsünüz ve onları sürüp çıkartırsınız diyarlarından... Anlasınlar bakalım, sizi mazlum görüp de yaptıkları zulümlerin nasıl fena olduğunu tatsınlar.

Ayet-i kerimenin bundan sonraki cümlecığı, içindeki cümlecik:

(*Ve'l-fitnetü eşeddü mine'l-katl*) “Fitne, öldürmekten daha fena, daha kötü bir şeydir.” Yâni onlar fitneyi çıkarttılar. Fitne ne demektir?.. “Şirk mânâsınadır.” diye açıklama yapmış. Buradaki fitneden maksad müşriklik, kâfirlik demek. Yâni müşriklik- lerinden, kâfirliklerinden yapıyorlar ya o zulümlerini... O fitne, öldürmeden daha şiddetlidir.

Bu neyi gösteriyor: Bir insan, “Bunlara acıyalım!” filân diye merhamet ederse, merhametten maraz olur. Madem savaştılar, elbette sen de karşılık vereceksin!..

“—Efendim ben silah kullanamam, silah atamam...”

Askere alınmış adam, hanım evlâdı; silah kullanamıyor, silahı doğrultamıyor:

“—Ben insan öldürmeğe taraftar değilim!” diyor.

Ama onlar öldürüyor ya, onlar fitneyi çıkartmış ya... Sen onu yapmadığın zaman, o gelecek seni de öldürecek, senin anneni de öldürecek. Senin çocuğunu da, kardeşini de öldürecek. O mantık doğru değil. Yâni savaş iyi bir şey değil ama, o öldürmüş, o yapmış, o çıkartmış...

(*Ve lâ tükâtilûhüm inde'l-mescidi'l-harâmi hattâ yukâtilûhüm fîhi.*) “Mescid-i Haram’ın yanında onlarla savaşmayın!” El- Mescidü’l-Haram, yâni Kâbe-i Müşerrefe ve çevresi. Ama bir istisnası, bir hududu var bunun: (*Hattâ yukâtilûhüm fîhi.*) “Orada onlar sizinle çarpışmadıkça...” Yâni, Mekke’nin içinde de, Mescid-i Haram’da da çarpışmaya kalkışıyorsa; siz o zaman, “Aaa, Mescid-i Haram’a girdi, biz onlara ateş edemeyiz veya biz onlara çarpışamayız, kılıç kaldıramayız, ok atamayız...” demeyin! Evet Mescid-i Haram’da savaş yok, Allah orayı sulh yeri yapmış ama, onlar yapıyor. Onlar çarpışırsa, çarpışın! Onlar çarpışmadıkça, siz de onlarla Mescid-i Haram’da çarpışmayın!..

(*Fein kâtelûküm fa’ktulûhüm.*) “Çarpışmaya kalkarlarsa, o zaman öldürün onları! (*Kezâlike cezâü’l-kâfirîn.*) Kâfirlerin cezâsı işte böyle olur.”

Peygamber SAS Mekke-i Mükerreme’nin Allah indindeki itibarını, hürmetini daima kollamıştır ve Mekke’yi fethederken de çok az sayıda insan ölmüştür. Hatta Peygamber Efendimiz, Mekke’yi fethettiği zaman ilan ettirdi ki:²

مَنْ أَغْلَقَ بَابَهُ فَهُوَ آمِنٌ وَمَنْ دَخَلَ الْمَسْجِدَ فَهُوَ

آمِنٌ وَمَنْ دَخَلَ دَارَ أَبِي سُفْيَانَ فَهُوَ آمِنٌ

(د. طب. ق. عن ابن عباس؛ م. حم. قط. حب. ق. عن أبي هريرة)

(*Men ağleka bâbehû fehüve âminün*) “Kim kapısını kapatır da, evinin içinde durursa, yâni müslümanlarla çarpışmaya kalkışmazsa, emniyettedir.”

Mekke fethedilirken bunu söylüyor Peygamber Efendimiz. Yâni, artık müşriklik tepelenmiş, müslüman orduları gelmiş Mekke'yi fethediyorlar. O zaman dahi Efendimiz'in davranışlarındaki şu güzelliğine bakın:

“—Kim kapısını kapatırsa, o emniyettedir!” buyuruyor.

Yâni kapıyı açıp da, içerideki adamı öldürmek yok, içeri dalmak yok...

(*Ve men dehale'l-mescide fehüve âminün*)
“Kim Mescid-i Haram'a girerse, emniyettedir.”

Mescid-i Haram, Kâbe'nin olduğu mescid. Biliyorsunuz Kâbe, ortadaki binaya deniliyor. 11-12 metre ebatlı olan bina, altın kapılı olan bina Kâbe. Ama Kâbe'nin etrafında namaz kılınan mahal, onun adı el-Mescidü'l-Haram. “Mescid-i Haram'a giren de emniyettedir.” buyuruyor. İnsanlar korkup, “Müslümanlar geliyor, silahlı, oklu, mızraklı ordu geliyor!” diye oraya toplandığı zaman, (*fehüve âminün*) onlar da emniyettedir, güvendedir. Yâni, onlara da bir şey yapılmayacak.

² Ebû Dâvud, *Sünen*, c.II, s.177, no:3022; Taberânî, *Mu'cemü'l-Kebîr*, c.VIII, s.9, no:7264; Beyhakî, *Sünenü'l-Kübrâ*, c.IX, s.118, no:18057; Abdullah ibn-i Abbas RA'dan.

Müslim, *Sahîh*, c.III, s.1405, *Cihâd* 32/31, no:1780; Ahmed ibn-i Hanbel, *Müsned*, c.II, s.292, no:7909; Dâra Kutnî, *Sünen*, c.III, s.60, no:233; İbn-i Hibbân, *Sahîh*, c.XI, s.73, no:4760; Beyhakî, *Sünenü'l-Kübrâ*, c.VI, s.34, no:10961; Ebû Hüreyre RA'dan.

(*Ve men de hale dâra ebî süfyâne fehüve âminün*) “Ebû Süfyan’ın evine giren de emniyettedir.” buyurmuş. Ebû Süfyan o zaman müşriklerin reisi. Ona da itibar ediyor. Yâni, çarpışmadıkça onlara kılıç kaldırılmasını, kılıç vurulmasını uygun görmemiş Peygamber SAS...

Nebiyü’r-Rahmeh, rahmet peygamberi... Raûfun Rahîm; re’fetli olan, merhametli olan, şefkatli olan Peygamber Efendimiz, Mekke’yi o kadar az bir olayla fethetti ki... Ancak birkaç tane azılı herif kalktılar çarpışmaya, onları da mücahidler etkisiz hale getirdiler.

Halbuki mücahidlerin bazıları:

“—Şimdi Mekke’yi fethediyoruz. Bize bu zamana kadar kâfirlik yapıp da, kan kusturmuş olan insanlar elimize geçti. Bak biz onlara neler yapacağız?” diyordu.

Öyle diyenleri Peygamber Efendimiz komutanlıktan aldı. Yâni, hırsıyla katliam yapacak diye, salâhiyetini aldı elinden. Halbuki onların öldüreceğiz dedikleri insanlar, bir şey yaptıklarından dolayı, evvelki zalimliklerinden dolayı öldürüleceklerdi. Onu dahi yaptırtmadı Peygamber SAS Efendimiz.

Ama çarpışmaya kalkarsa, o zaman: (*Fa’ktülühüm kezâlike cezâü’l-kâfirin*) “Böyle yapanların, kâfirlerin cezası elbette böyle olur.” Kesin olarak, gayet mantıklı, gayet güzel tavsiyeler Kur’an-ı Kerim’den mü’minlere.

فَإِنْ أَنْتَهُوا فَإِنَّ اللَّهَ غَفُورٌ رَحِيمٌ

(*Feini'ntehev feinna'llàhe gafûrun rahîm.*)
(Bakara, 2/192) “Eğer bırakılırsa bu küfrü, savaşı, Harem-i Şerifte mücadeleyi, karşı çıkmayı, İslâm’a gelirlerse, tevbe ederlerse; o zaman Allah gafurdur, rahimdir.”

Yâni, o kadar müşriklik yapmışlar ama pişman oldular, tevbe ettiler, İslâm’a girdiler. Bitti, silinir. Eski suçlarından dolayı bile cezalanmaz. Mühim olan insanları öldürmek değildir, kazanmaktır İslâm’da. İmana girdi mi, tevbe edip İslâm’ı kabul etti mi, eski suçundan dolayı bile ceza görmüyor.

Halbuki şimdi 20. Yüzyıl’da bile bu hukuk yok. Yâni bir adam öldürülmüşse, bir adam bir adamı öldürdü. O adam savaşta elde edildi mi, artık o, sen falancayı öldürdün diye öldürülür. İslâm’da öyle değil. Adam müslüman olunca, hayatı bağışlanıyor. Yâni İslâm’ın üstünlüğü, davranışları, hiç tereddüt gösterilmeyecek tarzda güzel...

f. İslâm Kötülüğe İzin Vermez

Bütün bu kadar şeyden sonra, bu kadar güzellikten sonra, bu ayet-i kerimenin şu benim açız naçız dilimle güzelliklerini birazcık böyle dilimin döndüğünce anlatmamdan sonra, hâlâ İslâm’ın nasıl sulh ve sükûn dini olduğunu, nasıl barış dini olduğunu, savaşı ne şartlarla yaptığını düşünmeden İslâm’a iftira atmak, yalan söylemek büyük haksızlık.

“–Peki, efendim, İslâm’da savaş yok mudur?..”

Tabii vardır.

“–Saldırmak var mıdır, hep müdafaa harbi midir?”

Hayır! “İslâm’da savaş sırf müdafaa harbidir.” demek de yanlıştır. Çünkü eğer vaziyet saldırmayı gerektiriyorsa, saldırmak uygundur. Hiç toparlanmasına fırsat vermeden saldırırsın, düşmanı tepelersin. O komutanın bileceği bir şeydir. Yâni, saldırmak gerekiyorsa saldırır. “İslâm hep savunma harbi yapar.” diye de bir şey yok.

İslâm kılıç da kullanmıştır. Çünkü akla, mantığa hitab edip, kalbe, gönle hitab edip, gerçekleri söylediğin halde, bir takım insanlar anlamıyor, bir takım sebeplerden dolayı, iç sebeplerden dolayı, ruhsal durumlardan dolayı veya menfaat durumlarından dolayı İslâm’a hâlâ karşı çıkıyor. Bütün şiddetiyle devam ediyor. Gün gibi anlaşıldığı halde devam ediyor. O zaman onun başka çaresi kalmıyor.

Şair bunu çok güzel ifade etmiştir. Tabii tefsir dersinde şiir okumak ne derece uygundur, ama bir şeyi anlatmak için de gerekebiliyor. Şair ne demiş:³

Nush ile uslanmayı etmeli tekdir,

Tekdir ile uslanmayanın hakkı kötedir!

³ Ziya Paşa'nın *Terkîb-i Bend*'inden.

Gayet güzel. Yâni ilk önce nasihat edeceksin. Nasihat ediyorsun: “Evlâdım yapma, etme, şu camları kırma!.. Evlâdım şu edepsizliği yapma, evladım okulu bırakma, kaçma, etme vs...” dinlemiyor.

“*Nush ile uslanmayı etmeli tekdir,*” Bu sefer *tekdir* ne demek? Kederlendirmek demek. Yâni, biraz cezalandırmak, acıtmak, sıkıntıya sokmak, sıkıştırmak demek. Nasihat dinlemiyorsa sıkıştırırsın: “Öyle yapma bakayım!” dersin ve sıkıştırırsın.

“—Eee tekdir ile de uslanmıyor...”

O zaman hakkı kötektir. O zaman döğersin diyor. Yâni, kademe kademe...

İslâm'da da öyle... Önce İslâm'ı tebliğ ediyorsun:

“—Kardeşim bak şu taş dümdüz bir taş idi. Sonra heykeltıraş geldi, bunun sağını solunu yonttu. Kıpırdayamaz. Heykeltıraş çevirdi veya etrafında döndü dolaştı. Ağız yaptı, burun yaptı. Sen şimdi bunun karşısına geçip tapınıyorsun, kurban kesiyorsun, bilmem ne, abuk sabuk şeyler... Buna tapılmaz kardeşim!”

Hakkı söylüyorsun, hakkı tebliğ ediyorsun, deliller getiriyorsun: (*Lâ ilâhe illa'llâhu vahdehû lâ şerike leh*) “Allah'tan başka tanrı yoktur, şerîki nazîri yoktur.” Doğmamıştır, doğrulmamıştır. (*Leyse kemislihî şey'ün*) “Ona benzeyen bir varlık yoktur.” vs. diyorsun, söylüyorsun, adam kabul etmiyor.

Kardeşim yâ anlasana, delil getiriyor:

لَوْ كَانَ فِيهِمَا آلِهَةٌ إِلَّا اللَّهُ لَفَسَدَتَا

(النبياء: ٢٢)

(Lev kâne fîhimâ âlihetün illa'llàhu lefesedetâ) “Gökte, yerde Allah’tan başka otorite sahibi, başka tanrılar olsaydı; birisi bir emir verirdi, ötekisi başka bir emir verirdi, ortalığı karıştırdılar, fitne fesad çıkardı, ortalığı karma karış ederlerdi.” (Enbiyâ, 21/22) Yâni, gücün kaynağı tek olmasa bu düzen olmazdı.

Yunanlılar atıyorlar tutuyorlar:

“—Zeus böyle demiş de, bilmem ne tanrısı böyle yapmış da, ötekisi böyle yapmış da... Bu kızmış da, o onu kovalamış da...”

Masal... Masalların da en çirkini, en yalanı... Çünkü, inanç konusunda masala tahammül yoktur. Yâni, başka konuda çocukları uyutmak için tavşan masalı anlatsan neyse ne ama, inanç konusunda yalan yanlış masal olmaz.

Delil gösteriyor, onu da anlamıyor. Ondan sonra da müslümanlara haksızlık ediyor, zulmediyor. Ha. O zaman onun anladığı dilden müslüman kendisini korumak zorunda. Çünkü gemiyi batırma hürriyeti yoktur. Gemide olanların gemiyi batırma hürriyeti yoktur.

“—Efendim ben gemiyi delebiliyorum. Alt kattan, ambardan delerim. Sana ne! Ben kendi kamaramdan gemiyi deliyorum...”

Delemezsın kardeşim! Bu gemide hepimiz bulunuyoruz. Bu gemiyi delme hürriyeti yoktur. Bu senin edepsizliklerini, haksızlıklarını yapma hürriyeti yoktur.

“—Efendim ben istediğim malı alırım, satarım. İstedğim bitkiyi ekerim, istediğim mahsulü çıkartırım. Hint keneviri ekerim, oradan uyuşturucu çıkartırım, istediğim yere satarım...”

Yapamazsın ve bu yaptırılmıyor. Hem yapman doğru değil, hem yaptırtmayanlar da iyi yapıyorlar. İyi ki uyuşturucunun üretilmesi, dikilmesi, hazırlanması, satılması takip ediliyor! Çünkü içenler ölüyorlar, hastanelerde mecnun oluyor, zincirlere bağlanıyor, yastıkları yırtıyor, yorganları yırtıyor, çıldırıp, ölüp gidiyor. Genç yaşında mahvoluyor, nesiller mahvoluyor. O zaman onu, tabii engelleyeceksin. Böyle fesâda hürriyet yoktur. O zaman fesâda zecrî tedbir yapılır.

Uyuşturucular silahlanmış, büyük bir çete oluşturmuş ve silahlı çatışmaya girmiş. “İşte burası medenî bir ülke, ne yapalım, öyle yapsalar da bizim polisimiz ateş açamaz!” mı diyoruz? Hayır. Polisler silahlı çatışmaya giriyor ve uyuşturucuları yakalıyor. Demek ki haddi aşana 20. Yüzyıl’da da kötek iniyor, yâni cezalandırılıyor.

O halde herkes eğri otursun, doğru düşünsün, doğru konuşsun, doğru söylesin, haksızlık etmesin! İslâm kılıç dinidir de, hristiyanlık kılıç dini değil midir?.. Niye öyle söylüyorlar.

İslâm çok daha barışçı bir dindir. Ve yeri gelince kılıcı da kullanması bir zarurettir. 20. Yüzyıl'da bütün devletler kullanıyor. Amerika da kullanıyor, İngiltere de kullanıyor, başka milletler de kullanıyor... Hangi dinden olursa olsun...

O halde kimse milleti şaşırtacak abuk sabuk, yanlış söz söylemesin! Kendisi yanlışlığını bile bile milleti ayartmaya, kandırmaya kalkmasın!.. İşte İslâm, işte İslâm'ın ahkâmı, işte İslâm tarihi...

Allah-u Teâlâ Hazretleri, hakkı hak olarak görüp anlayıp, sevip, ona tâbi olmayı herkese nasib etsin... Bizi de İslâm'ın güzelliğini anlayıp, İslâm'da sebat etmeye muvaffak etsin... İslâm'ı korumayı, kollamayı nasib eylesin... Öyle saf saf durup da, kuzu kuzu durup da kurtlara yem olmaktan bizleri korusun...

Allah-u Teâlâ Hazretleri mert, akıllı, fikirli, yerine göre en hikmetli şekilde, en uygun şekilde hareket eden müslümanlar olmayı hepimize nasib eylesin... Allah hepinizden râzı olsun...

Es-selâmü aleyküm ve rahmetu'llâhi ve berekâtühû!.. Aziz ve sevgili izleyiciler ve dinleyiciler!..

Prof. Dr. Mahmud Es'ad COŞAN

26. 09. 2000 - İSVEÇ

[Bütün TEFSİR DERSLERİ'ne PDF olarak ulaşmak için tıklayınız.](#)

SERVER
Kürsü